

Од њих како пресе

Уређиштво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 36.— дин.,
полугодишње 72.—, годишње 144
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 13 ФЕБРУАРА 1943

БРОЈ 64 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЈЕНКИ ИЗРАДИЛИ БРИТАНЦЕ

Техеран, фебруара. — Случајно се потрефило да су Американци заменили енглеске трупе баш на оним местима где има петролеја. Ова «случајност» је забринула Енглезе па се у «Обсерверу» један стручњак пита да није то намерно.
Биће, да је овај бата, погодио, пошто када је у питању ђар и зарада, Јенки прво гледају да уклоне Енглезе а са другим народима ће лако.
Уосталом, у Бразилији, Аустралији и Канади, Американци су већ потисли Енглезе и свуда им извукли асуру.

ПАМЕТНИЈИ ПОПУШТА
Вашингтон, фебруара. — Када су видели да ниједан ковој не може да стигне на одређени циљ Американци су своје бродове повукли из саобраћаја а сада пуштају Енглезе напред.
Тим поводом Нокс изјављује: «Ми смо пронашли сигурно сретство против подморница. То је, не пуштати бродове да плове. Да видимо шта ће онда да ураде толике подморнице када нема шта да потапају. До душе, Енглеска ће бити отсечена од саобраћаја али нека и они подесу неку жртву и осете раг».

ЛИЦЕ И НАЛИЧЈЕ
Лондон, фебруара. — Британски амбасадор у Москви одржао је један одушевљен говор о Москви. У исто време је Мајски био код Черчила да протестује што су непознати људи оштетили Лењинову бисту.
То је уобичајени манир Енглеза. Док устима хвале они рукама кваре. То добро знају и болшевици, па зато ништа не дају на енглеске комплименте који су само потстрек да што више болшевика изађе на кланицу.

ВОЛ-СТРИТ СЕ НЕРВИРА
Њујорк, фебруара. — Велика ларма, коју је дигла цела америчка штампа због промаје, која дува са Атлантика, претскажује велику буру и панику на Вол-Стриту.
Нарочито пада у очи нагло падање курса бродарских картела, пошто и поред ружичастих прогноза Нокса, подморнице све више налазе своје жртве и шаљу их Богу Нептуну — на дању надлежност.

Амерички борци ратују

— И не заборавите, моји храбри момци, да се борите за част и славу отаџбине!

УДАРИШЕ ИМ ЧАРЛАМУ
Лисабон, фебруара. — Јављају из Лондона да је Илија Јукић, који је познат по томе што је у крају и продао шифру — ударио чарламу чика Слободану и целој тевабији и сада Срби цепају дрва и носе воду, а други воде политику и говоре у име Срба.
Тако им и треба када су Јукића и Крљевића повели да се нађу за семе, а српски народ гурнуло у њуп.

ЛОШИ ГЛУМЦИ — ЛОША И ДРАМА
Лондон, фебруара. — Овде је одржан важан састанак „крупних државника недељиве Југославије“. Пошто је стручњак за удешавање путева — Симвић — бачен у архиву, Слободан Јовановић болестан од старачке болести, а Нинчић шлогиран у леву ногу, Србе су претстављали: Већеслав Вилдер, Август Кошуткић и И-

лија Јукић, који даје „лепе савете“ Србима преко радија.
Већеслав Вилдер, као стари специјалиста за зачине, понео је велику количину соли да преко радија посולי памет Србима, али је заборавио да се претходно обрише од јела са енглеског чанка, па је настала свађа између присутних — из за-

висти, што не добијају сви једнаке порције.
На крају седница је прекинута с тим, да се идућа закаже у марту, на којој треба да присуствују сви претставници „Југовике“ и забрани и потврђени на листи — од Интелиџенс сервिसа.

Моћ навике

Ујка Сам: Ваљда ћу отворити браву с овим калаузом.

СПОЉНИ ОРТАЦИ СУ ПОБРЕ ЛОШЕ

Залуд толке ноће и састанци цабе
Код ортака везе лабаве и слабе
Сваки гледа где ће нешто лако стећи:
Сложни су баш као рогови у врећи
Сваки има муну, с' бригама се бочу
Један бије у клин а други у плочу
Стаљин где год може, скоро ко из внца
Ортацима својим комунизам шприца
А њима се свиди много игра ова
Подупиру кућу, ал само са крова
Иако се тобож моле истом Богу
У Персији њему подметеше ногу
А између њих двоје, искреност је танка
Један другом грабе и краду из чанка
И док један другом лепе речи нуде
Један другом хоће наследник да буде
Черчил би Рузвелту хтео да подвали
А Рузвелт Черчила да на леђа свали
Недавно су они због туђе Африке
Шчепали се скоро јуначки за кике
Да се овај сукоб ублажи и сирати
Морао је Дарлан цео цех да плати.

У Африци много застава се вије

— Цони, кад већ ниси за кућну употребу, покажи се бар шта знаш у рату.
— Предомислио сам се. Остаћу код куће.

— Реците, господине Перо, који је најближи пут за Америку!
— Види се да сте овде сасвим туђ, иначе би, по овим олупинама видели, како се најлакше долази у Америку.

Преглед СТРАШНЕ ШТАМПА

ВИШИ МОРАЛ

Лондонски „Дејли Мирор“ тужи се, да четрнаестогодишње девојчице организују прави лов на америчке војнике. Лист је обавештен да то чине младе девојке из свих друштвених кругова, без изузетка.

То је лепо од енглеских девојака, што пружају Американцима прилику да и они бар нешто освоје. Нема шта, савезничка услуга — и виши морал.

ИЗИШЛО ДЕЛО НА ВИДЕЛО

Амерички часопис „Тајм“ саопштава да је амерички народ често био обмањиван о престанку подморничке опасности, а да нико није обавестио овај народ о правој опасности. Сада је морало, на крају, да изиђе дело на видело.

Разумљива је брига „Тајма“ што се брине за бродове који плове на дну мора — јер за оне друге брину се подморнице.

— Франклин, шта ти је, шта се гураш!

ВЕЛИКИ РЕЗЕРВОАРИ

Бивши директор америчког затвора Синг-Синг, предложио је у једном америчком часопису, да 75% свих мушких робијаша из затвора буде пуштено и позвано у војску. Војна служба и робијашка служба по америчком мишљењу, две су службе, које се допуњују.

ОБЕЋАЊЕ ЛУДОМ РАДОВАЊЕ

Као што јавља амерички часопис „Тајм“ изјавио је државни секретар за трговачку морнарицу у Парламенту, да је бродарско друштво „Сут Портланд Чип бјулдинг Корпорација“ изградило за годину и по само 8 од 84 обећаних бродова. Али допитак је зато повишен од 200 до 2000%.

Сада ово друштво очекује од америчке владе одликовање за уштеду сировине, које у међувремену нађоше пласман на морском дну.

Дневни лексикон

ОСТРВО РЕНЕЛ

У саставу Соломонских острва на северу Аустралије. Ова острва, на којима живе још увек љубодждери, прозвали су сада Американци „малерозна острва“.

У последњој рунди код острва Ренел море је опет прогутало два бојна брода и три крстарице, непобедиве америчке флоте, која је »према плану« трагично да уништи јапанску флоту за 90 дана.

На овом острву урођенике је природа размазила подаривши им све земаљске плодове без мотике, а често падају и печене шеве. Због тога урођеници не знају за рад, задовољни су оним, што им је природа дала, а само кадгод ухвате по неког белца и обрну га на ражањ. Али због велике учтивости, коју су примили од западне културе, увек питају свога госта како воле да нестане »на ражњу или у сосу«.

МЕДВЕЂА ОСТРВА — пушта и слабо насељана острва на северу Европе. Становници се, у главном, баве риболовом и ловом на дивљач.

На овим острвима није никад било крупнијих догађаја, сем у последње време, што се примећују велике илуминације и детонације на мору.

Неки људи, који живе на острву, а не знају за остали свет, мисле да ови природни знаци претсказују добар лов на рибе.

Кад је неки писмени становник ових острва говорио о подморницама и конвојима, сви су зинули од чуда, а затим се разбежали на све стране.

ЕНЦИКЛОПЕДИЈА БРИТАНИНА

Крстарице — Сонда за испитивање морских дубина.

Тунис: Земља из које бије вода.

Африка: Вода у којој се лови риба.

Индија: Вулкан у коме има златне руде.

Америка: Опасан конкурент.

Нафта: Жила куцавица.

Обећања: Трговачки артикли.

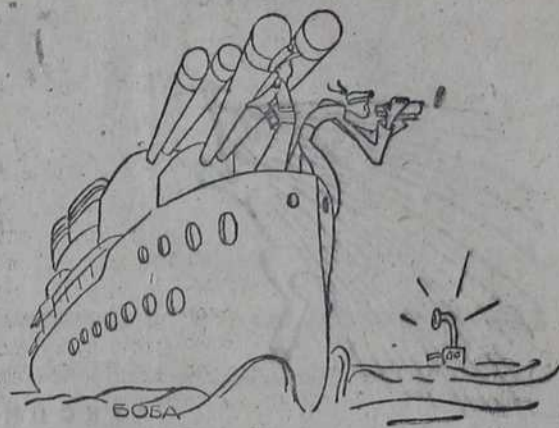
Уговори: Демпинг роба.

Босфор и Дарданели: Монета за поткусуивање.

Балкан: Барут, у коме Лондон држи фитиљ.

Љубав према ближњем: Етикета за бофл робу.

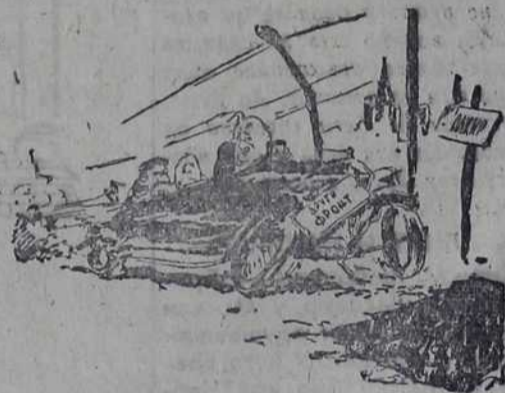
Европа: Тржиште које све купује.

— Капитане, видите ли ви једну непријатељску подморницу на хоризонту!
— Не, не видим је.
— Ол рајт, и ја је не видим.

ПРЕГЛЕД СВИ ОКРУГЛИ ПА НА ЋОШЕ

Свако себе гледа, другу жицу бије
Жиро је узео Рузвелтову марку
Док Де Гол за фунту има љубав жарку
Са њиме под исту засео је шатру
И његов питомац кога зову Катру
Ал' Арапи зато допали су беде
Са свих страна сад их плачкају и цеде
Тако сауда бива, лоше слаби прођу
Када се велики чупају и глођу
И сваки ће онај очи да избечи
Ко је у енглеске веровао речи
Јер ти шампиони фразе »за слободу«
Обећања троше као хладну воду
Нових обећања лансирају моду
И за плачку нову увек траже згоду
А за борбу нису, ко је луд да гине
Енглез ову бригу на другога скине
Црне или беле, они нађу вазда
Нек гине ко хоће, а Енглез је газда
Он ратује често, али из даљине
Увек неког нађу да страда и гине
А нада се рат' оштрице огуле
Они желе први да кајмак покупе
Ал' сада и они осетише вуку
Овог пута биће грешка у рачуну.

РУЗВЕЛТ: — Сада ћу вам показати други фронт!
СТАЉИН: — Али не у Европи!

— Хура, напред! Сада ћу ову карту да покажем енглеском народу!

НЕДЕЉА ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 7 фебруара

Јутрос одем код мога комшије Свете, познатог спекуланта. У но винама изашао оглас да му се верно син па ја пошао да честитам.

— Прочитао сам у новинама па дођох — рекох му ја.
— А већ изашло! — прекиде ме он у речи... Баш од тих новина не можеш живети!
— Изашло, изашло и ја дошао као комшија... Почех опет разговор и таман да му честитам, када ме он прекиде.
— Нека пишу вала шта хоће, али доказати не могу, зна Света свој посао...
— Море изашла белешка да ти се верио син — дођох најзад до речи...
— То је изашло! А ја мислио оно друго — рече радосно Света. Јесте, јесте, верио се. Право је да попијемо по једну. И разведри се човек. Сигурно мислио да је изашло нешто о његовим спекулацијама.

ПОНЕДЕЉАК, 8 фебруара

— О, брате, за мало не награјсах — тако отпоче да прича вечерас, у кафани, Мирко судија.

— Шта ти се то десило? — пита га Глиша бакалин.
— Сада ћете да чујете — настави Мирко. Одавно сам бацио мрак на Јелу, младу удовицу, моју комшику. Ја се осмејкивао, она ми враћала осмехе и ја данас одем да је упитам хоће ли да пође за мене. Лепо ме жена прими, скува кафу па пошто смо обоје запалили цигарете, ја је упитам:
— Хоћете ли Јело да будете вечито моји?
Она ме мало збуни, па отежухи одговори:
— Богам, на тако нешто не могу да пристанем.
— Шта нећете да ми будете жена? — изненадих се ја.
— Ко то каже? — одговори

ми Чела. Али Ви ме то нисте питали, већ хоћу ли бити вечито Ваша. А то није једно исто".
Када чух како она резонује о браку, ја само савих шипке и у себи благосиљах своју навику да се песнички изражавам. Шта би било од мене да сам је прво запитао да ли хоће да ми буде жена...

УТОРАК, 9 фебруара

— Стојим на ред код пекара а две жене испред мене разговарају:

— Стојим на ред код пекара а две жене испред мене разговарају.
— Знаш Јуцо ова наша газдарица Мица прави је тутумрак. Нит говори, нит ромори...
— Знам је — одговара друга. Та пре подне мрзи на саму себе а после подне на цео свет.
— Е госпа Мица се јутрос засмејала. Иде по авлији и церка се као луда — прича прва.
— Шта је то њу засмејало? чуди се друга.

— Наместила нове зубе и само се кесери. Мило јој!... Сад ће ваљда да промени нарав.
— Море није лако без зуба. Знаш по себи. Свануло јој јадници па зато се и смеје. Сад може јести кору од проје а лакше је и оговарати — вели друга и обе ударише у кикот.

СРЕДА, 10 фебруара

— Зашто те је она дама онако крвнички погледала — питам на корзу доктор Миту познатог београдског дечијег лекара.
— То је од летос — одговори ми он. Идем ја поред Колубаре близу Обреновца а ова дама се дави. Управо она жели да неко поверује да се дави. Зато се дерња из гласа:
— У помоћ! У помоћ!"
Када видех да њена дрека не престаје, приђох обали и довикнух:

— Не вреди вам запомагати, док сам ја овде.
— Давим се! У помоћ! Ви сте злочинац — дерњала се она и даље и ја, наљућен, рекох:
— Узалуд вицете. Прво и прво ја сам ожењен, а друго ту је река врло плитка...
Од тога дана она ме оговара на сва уста и шта све није измислила за мене.

ЧЕТВРТАК, 11 фебруара

Одем у посету код моје снахе. Најћем баш када је она грдила свога сина матуранта. Док је она праскала и грдила он се чешљао пред огледалом и звиждукао. Мене револтира такво понашање па се умешам у разговор и почех да га учим.
— Отац ти није ту, а мајка се мучи због тебе и дан и ноћ, па опет ниси захвалан — почех ја, али ме он прекиде:
— Ко је тера?
— Баш си незахвалан! Имаш стан, осветљење, одело и храну — поче кроз плач његова мајка. Све сам ти то створила и ти би хтео још нешто. Шта би још требало да урадим?
— Да полагеш за мене — добаци син иронично.
— А шта би ти онда радио? — добахих револтирано.
— Ишао бих са девојком у биоскоп а кад дође лето онда би ишли на утакмице и плажв

ПЕТАК, 12 фебруара

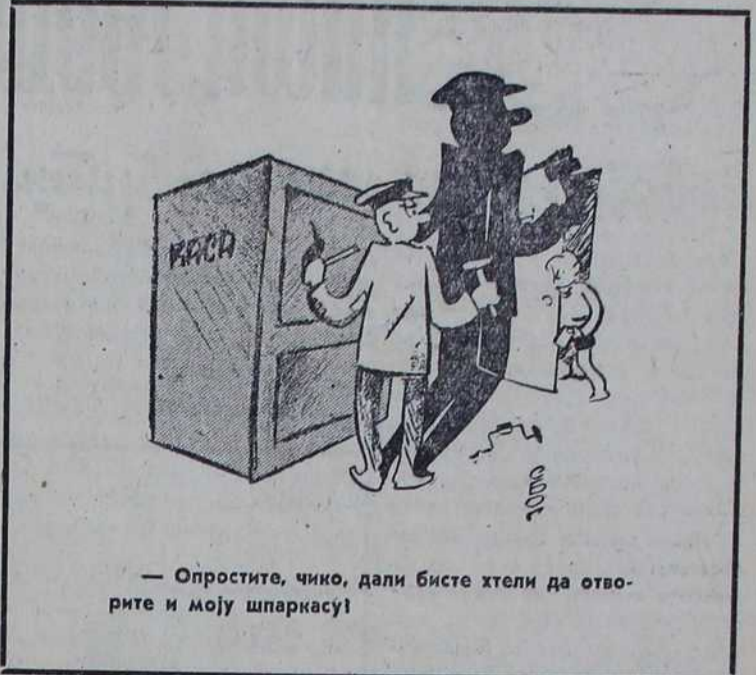

Зима се примиче крају па се свет размило. Изашли људи из кућа па кренули у шетњу. Изашао и ја. Где ћу него на Калемегдан. То је наш пензионерски корзо. Света доста. Неки шетају, неки стоје на терасама, док трећи разговарају. Шетах се и ја да ме ноге заболеше па се, најзад, ослоних на ограду према Сави. Поред мене један младић, смешка се нешто и упорно гледа у правцу моста.
— Шта то гледате? — упитам га заинтересовано.
— Гледам како тече плави Дунав и мислим како се његови таласи ваљају кроз целу Европу.
— Па то није Дунав, већ Савва, рекох му ја.
— Извинте, погрешно сам — рече младић. Ја сам јако кратковид па не видим добро..."

СУБОТА, 13 фебруара

Прича ми мој лекар Сава да са женским пацијентима има грдно главобоље.
— Сујетне су брате и незналице до злобога — вели он. Важнији им њихов изглед и ефекат који произведу него здравље. Ниједна неће да слуша лекарска упутства ако она могу да утичу на спољни изглед. Ако јој кажем да ставља облоге на лице, она се прво распитује да ли то неће утицати на тен. Ако треба да се нечим намаже, она неће јер се плаши да не остану флеке. Тако све редом. Јуче дође код мене једна дама, средњих година, муж јој трговац који има велику палату у

— Опростите, чико, дали бисте хтели да отворите и моју шпаркасу!

Сарајевске БОДЉЕ Спортски епиграм

У зимском пехару Велики и мали Ноге измешали Мали су на њару Ал' само морално Јер где пада пара Последњи су стално.

Нова игра

Пошто су изгустирали спортску игру »конвој« англосаксонски спортисти су почели да се баве дечјим играма. У моди је нарочито »Коларићу, Панићу, okreћем се Самићу«, као и »Лончића«. Они се хвале да су им ове игре потпуно замениле »конвојек«.

Зајосћављени

Општински регрути који носе бројеве преко 1500, остаће без тренинга, пошто се снег отопи. Зато они траже да им се дозволи тренинг и по лепом времену, рецимо у Топчидеру да беру висибаве и кукурек.

Не учесћује

Једини аматар у англосаксонском професионалном савезу Чанг-Каж-Шек, налази се у врло слабој форми па је отказао учешће на утакмицама. Његови менаџери из Лондона и Вашингтона послали су му буре рибљег зејтина да се опорави.

Врло често

Кћи се тужи:
— Оче, ја желим да postanем глумица!
— Добро, рече отац, „удај се“!

центру. Добила гној у синусној шупљини и осећа велике болове. Ја јој рекох:
— Госпођо, морам да вас снимим па ћу тек онда да предузимем лечење.
— Добро докторе. Само молите Вас снимите ме са профила, тако лепше изгледам — рече она. Наљућих се на ово незнање па јој рекох да оде код другог лекара пошто ја нисам у стању да је излечим.

ПРВА ПОМОЋ

(Практични савети за свакога)
Пожар: Ако ти је кућа или радња осигурана, немаш се шта помогати, него пусти нека гори. Ако пак није, хитно гаси уздајући се у се и у своје кљусе.
Редукција: Ако си редуциран, онда шаљи жену код начелника, да интервенише. Ако немаш младу и лепу жену, онда замоли неку лепшу комшику да ти учини услугу.
Долазак таште: Против овог несрећног случаја има доста добрих лекова. Препоручује се:

1. Намазати лице жениним ружем за усне и прожвакати мало сапуна да ти пена изађе на уста, па такав изаћи пред тшту. Кад те пита: »ију црни синко, шта ти је?« — не одговарати ништа, него: »Ав. Ав. гр-р-р« и учинити покушај да је уједеш.
2. Овај начин захтева извесне глумачке способности, зато људи, који се не осећају добрим глумцима нека прибегну другим методама и то:
3. Замоли је да ти позајми две до двадесет хиљада динара или да ти потпише меницу, јер си толико проневерио из касе или изгубио на коцки.
4. Кажу да си пре пет дана обихао једног пријатеља, болесног од куге (колере, црног пришта, сакагије, лепре, црвеног ветра) итд. — шта ти прво падне на памет) и да осећаш неку дрхтавицу и бол у костима (ушима, јетри, левом палцу, кичми, слепом цреву).
5. Саопшти јој у поверењу да под канабетом под којим она седи имаш сакривено буре црног барута и два сандука динамита. Ако ни једно од срестава не пали, онда нека вам само Бог буде у помоћи.

Застарела метода

Младић који је тек саршио пољопривредну школу, дође код једног воћара и направи се важан: — Знате, ваше су методе застареле. Зато сумњам да ћете моћи обратити и тридесет кила јабука са овог дрвета.
— Па, и ја у то сумњам, господине, јер је ово крушка.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: »Просвета« заједница а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа »ЛУЧ«, Београд. Краљице Наталије бр. 100.

— Извините, господине контролоре, да ми се може возити картом треће класе у другој класи!
— Не.
— Ето, онда је добро, ја сам без карте.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

Равајло у зоолошкој вртици

причау код мен у село Да се по мечку може да Ведне каква ће бити година па Сам јуче Би-јо у менаџерију да веднем оне да Да се пробуди мечка и дал ће Зима дуго траје а кад тамо а Оно мечка и не спава већ жмирка ка сврака на Југовини и Само се чешка по леђа и мумла ко да оне Да цака смен. питам Ја мечку оћешли ти бре да заиграш и Пред друге куће Јел само воће а она Само клима сону главуу и ка да каже ич не бери бригу Па навалила да Једе неку шашу и ка да каже виш како гура божана и не бренује Зиму због зашто је Југовина па се Ђорова анђелија Завукла у мишју рулу и несме да зине акамоли да бесни воћекарце.

види се брата да је и мечка гејачки пријатељ Јер и за нас нема зиме. навалио ова гурави народ па на силу оне да пазари и Само сипа паре и виче дај а сеља Се укостистио Па само кад је добро расположен виче нај а Иначе неће ни да цака господу. јербо су му дошли До гуше у Уно раније стање. кад сам долазију у београд Они напуцају цукеле на мен кад унићем у вавдију а у Прецобље нисам смео Ни да пригвирим Ома ми вичу сиктер бре гецо напоље немо да ми каљаш паркет а Сад све циле миле па ме Зову побратиме и једнако ми лацкау ал се сеља Опарију па неће да Гута већ он сада Виче сиктер бре тако је бре у све јевропе свуд је сељак дануо душом и видију неку ћаревину од свој зној и труд а господа пиште ка гуја и само дреше кесе Па шапуу јербоје горко што је опанак Уштиную а не Питау како је пре било кад је Геца бију го и бос А они нису хтели ни кажу сиром акамоли Да помогну. сад је Уживаницја закољеш бравче па га само Причврљши на дим и ома прогласиш оно месо за пршту и сланину па иде ка алва и Само те Питау имаш ли Још роћаче а ја нећу ни да говорим Мрзач ме брата пун сам пара а огадију ми и ова народ нека му зинула ала па би изео и мен акамоли оно мало мрса сад ме свакичас Питау можемоли доћи код теб У село да се мало одморимо а пре Ти пицуу све на свету кад само спемеш Село. дошо ћаво под своје патотије али Ако доста су капуташи бежали од опанка, сад

је мечка заиграла и Пред њиову кућу а јопет ме је жао очију ми Нисам ја рђав човек већ велим Само да им споменем да ведну да нисам Заборавију.

ваш равајло.

МНОГО ТРАЖИ

— Мушкарац за кога ћу ја поћи мора бити јак као лав, смео као тигар, брз као орло, леп као Адонис, а глас да му буде умиљат као славујев.

— М морао би бити магарца да се с тобом оени.

Маскџа

— Вала, згадило ми се — рече доктор Миша својој Роси. Чим узем карту у руке, ја изгубим. Има већ десет година како нисам добио на покеру.

— Па ко те тера да играш! — вели му госпа Роса и окрете се на другу страну.

Овај разговор се водио у три часа ујутру, у спаваћој соби брачног пара Тошић, обоје су били лекари, без деце, имућни и моднени.

Идућег дана била је партија код госпа Росе Сима је морао да остави своје пацијенте и да обигра пола Београда док није нашао Реми-карте. Тек у три дошао је на ручак.

— Ево, душо! — рече он. Нашао сам два шпила „Модиано“ одличне, али сам преплатио.

Увече, истога дана, када је дошао на вечеру, игра је још трајала. Соба је била пуна дуванског дима, гарио је велики лустер, а три и три и три господина играли су навозно и ужурбано. Баш када је доктор Сима улазио у собу, један црномањаст младић, леп као филмски глумца, иначе несвршени правник, говорио је:

— Уписујем се на 100. Хоћу да браним мадам Тошић. Недам да је избаците.

Сими клецнуше колена. Назва учтиво добро вече као што приличи мужу једне модненке и седе поред пећи. Играло се целу ноћ, али Сима је већ у 11 часова морао да иде у кревет. Тако је наредила госпа Роса. Због пацијената, забора.

Ујутру, Сима се већ бријао, када у спаваћу собу уђе госпа Роса. Пожутела од дувана, спарушена од неспавања, али весела.

— Извадила сам се и добила

осам хиљада — процвркута она мазно и поче се спремати за спавање.

— Кој ти је бре онај зализанни што хоће да те брани код мене жива? — упита Сима и при томе се добро посече по десном образу.

— Зар га не знаш. Веца, мој паж. Он је моја маскота. Кад је он у партији, увек добијам. — Одговара госпа Роса, скидајући шминку.

Зна Сима да више о тој теми нема разговора, па зато само промрмља:

— Пази мајку му! Зар то помаже? Баш ћу да покушам. Од тога времена прошло је два месеца. По модненским салонима се поче увелико говорити о некој Штефици коју је лансирао доктор Сима Тошић. Лепа плавуша, елегантна и веома окретна она је правила фуроре. Почеше, богами, сви завидети доктор Сими и оговарање узеве велике размере. Дође то и до ушију госпа Роси. Рече јој Оља, њена најбоља пријатељица која јој је неколико пута хтела да претме Вецу али овај није смео ни да макне.

— Шта? Онај мој шоња! Па то је нека глупа шала — насмеја се она мало извештачено, али јој баш није било право.

Када увече Сима дође кући, Роса га дочека најнежније.

— Вечерас ћемо остати код куће — рече она. Доста ми је тог мучења по туђим кућама.

— На жалост, злато, не могу. Обећао сам да ћу бити четврти код Перића — одговори Сима нехатно.

— А која ти је та Стефи, или Штефи — реши се госпа Роса да упита.

— Па зар је не знаш? То је моја маскота. Када је она поред мене ја увек одбијем.

— Чудо што си узео тако млаву жену за маскоту. Ја знам да је маскота дете, мачка, псетанце. Тако је то у културном свету. Ал' откуд Лесковчанин зна за европске обичаје — подсмева се госпа Роса.

— У праву си шеро — одговара Сима хладнокрвно. И ја сам до пре два-три месеца тако замишљао маскоту али ми ти отвори очи. А ти си Београђанка, била си у Паризу, па ја као ведим знаш боље. Па зато и оћухта када ми рече да си узела једног зализанка за маскоту. Ја те у свему копирам, зато и наћох ову Штефицу. Нећу да ти се свет смеје како ти је муж прост.

Роса се само ујееде за усну, али је још исто вече рекла Веци, у присуству Симином.

— Ала је то простачки уображавати да матор човек може бити маскота. Оставите ме на миру. Досадни сте... При томе је значајно погледала Симу, који у себи помисли:

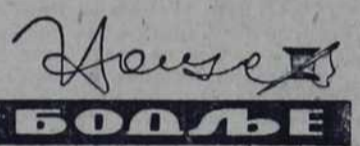
— Овако терају Лесковчани...

МЛАДЕНЦИ

— Када треба да пробудим госпођу и господина!

— У уторак.

ГАЗДАМА

Кад поклоне делим на вас мислим прво Лепо спаковано, ево суво дрво Ал', да се и вама сад разведри лице Ко приде вам дајем старе признанице Вама није лако, за вас време лоше Јер сада се ваше готовине троше.

ЦРНОЈ БЕРЗИ

Теби ојаћеној, дајем ову лушу Када дим повучеш, добићеш бар душу А кад душу стекнеш, мању и од зрна Онда ником нећеш више бити црна.

ТРГОВЦИМА

Вљ кукате стално да вас криза коље На поклон вам дајем срце, али боље И да вас бар некад прекори не ждери Кад мерите робу, пазите на меру Јер од сиротиње ко је мрву тако На ономе свету сигуран му пако Ви то не гутате, познајем ја лоле Ал зато се добро чувајте контроле.

ОМЛАДИНИ

Ви сте много хтели, ал' је ње пало Па поклону за вас, остало је мало Ал' сте сами криви што се тако десн Јер децо и ваши велики су греси „Прасе“ ипак неће д' дувате у прсте Па поклоне спрема све од прве врсте Ашов сав од гвожђа, ту алатку фини Па будак на раме, хајд у крчевину.

КОНТРОЛОРИМА

Вама ево презент, с гомиле од вр'а То је мотка да се поштење не скр'а Искушење вуче да се нешто клопа Мотка неће дати да будете тропа.

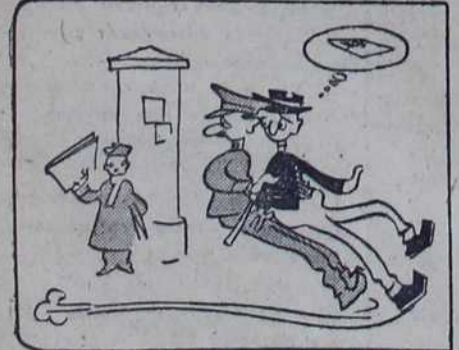
МОНДЕНКИ

Теби што нам светлиш ко Даница звезда Као поклон, јаје, из врађиног гнезда Са овим јајетом, чудеса се праве И ти фина дамо засучи рукаве Себичлуку твоје већ се види данце Када се умориш, поједи жуманце.

ОНИМА ШТО НОСЕ ВЕСТИ

Ето вама, што шпартате улицу Као поклон спремио сам брњицу Због тих вести што сте „тачно“ научили Многима сте ви досада пилав куснули.

ЛОПОВ ДИД И РЕВНОСНИ ЧУВАЈА

КЛАСНА ЛУТРИЈА

— У последње време не могу доћи на ред код своје жене.
— !!!
— Да, она је зубни лекар.

Бодликава козерија

Ово је рубрика за шаловиту збиљку и озбиљну шалу зато ја морам, када ме је већ онај куси натерао да пишем овакве хронике, да лупам главу шта да измислим јер, брате, данас уопште нема озбиљне шале већ је све комедија, трагикомедија и блеф, а од те робе умесити колаче врло је тешко. Зато и натежем Вучем конач по конач и испредам нека наравоученија на које је лакше заплакати него се насмејати.

Када треба урадити неку корисну ствар, онда се нико од нас не жури. Тада се чује реч „сутра“ која је обилатна за сваки пословни и званичан разговор. Међутим, ако се ради о некој штетној и рђавој ствари, онда је свршило за трен ока. Без размишљања. Када би та особина штетила друге, онда још и не би било рђаво али, на жалост, она штети само нас. Зато је код нас обична појава да се сваки позив на неку корисну акцију, прима са неповерењем и нерасположењем или, у најбољу руку, са оклевањем и опрезно. Али ако нас неко позове на неки штетан посао, ми навалимо главачке.

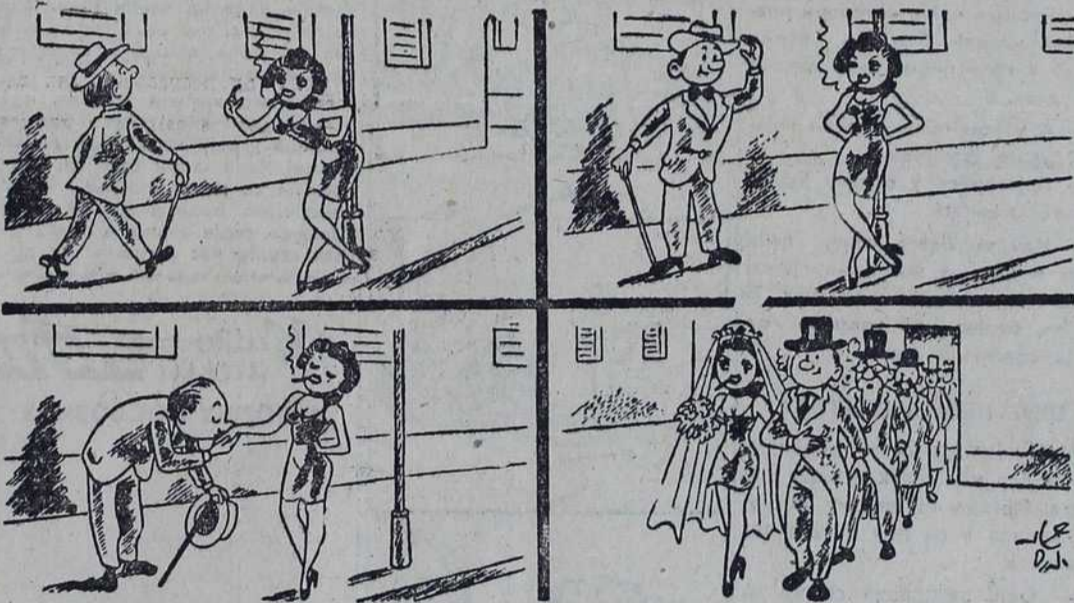
А нисмо рђави људи. На против, добра смо срца и живог темперамента па то је, ваљда и разлог што свакоме верујемо. Као сви јужњаци ми смо и безбрижни, што се најбоље манифестује у Београду, где има толико места за забаву. Сваки од нас жели да убије време и зато се трудимо, према степену васпитања и укуса, да нађемо неку забаву! Без обзира да ли је томе време или не. Ракијица, винце, песма — то је разонода једних, биоскоп, позориште, спорт — то је разонода других. Трећи се занимају картама а четврти се задовољавају оговарањима. Бујна машта а зимске ноћи дуге, па дивота. На томе терену смо ненадмашни. Када машта отпочне да ради, онда само клизи. Настане права утакмица, па се свако труди да не застане од другог. А живот тече даље. За време док ми маштамо живот иде својим током, одмиче.

Али ако треба нешто урадити, запети и заиста учинити добро, онда богами, запне. Сваки се устручава, врда, и размишља јер

радити је тешко, добијају се жуљеви а може и да се назебе. Зато од рада бежи свако али ту омашку надокнађујемо маштом и — речима. А чим пређемо на тај терен нико нам није раван. Гурамо као мећава.

ЦИЛЕ

Лепи Јоца и његова Цоца

— Немој да плачеш, драга, ја долазим сутра опет.

Чичина посвета

Популарни београдски глумац Чича Илија пред полазак 1900 г. у Беч на операцију жучног камена, дао је своје пријатељу и »побратиму бр. 1« Душану Протићу ову посвету коју је написао на полећини своје фотографије:

Побратиме чарста веро!
Дост' сам с' тобом кера теро,
Испили смо доста чаша,
Испразнили много флаша
Али данас дође хора
Да се у Беч ићи мора!
Па и сад ме жејца мори
Ал' проклети жуч ми гори
Од те жучне каменце
И сад трпим проклетнице
Па се морам дати сећи
Да би мог'о здравље стећи!
Ако умрем — Судбина је!
Узживим ли!.. Опсена је!
Слика ова нек ти каже
Она никог бар не лаже
Да је побра вес'о био
С побратимом: пево, пио
Сад од побре ништ не оста
Само ова слика проста!
Спомен само живи вечно
Све је друго машта клета
Спомен живи и кад нисмо
Жива чеда земног света.

Дечја посла

Мали Перица пита своју старију сестру:

— Је ли Зорице, кад има позориште под ведрим небом има ли и позориште под облачним небом.

— Ама човече, што се не склоните! Зар не видите да ауто иде на вас!!

— Видим... како да не видим. Видим ја обадеа, па незнам од ког пре да се склоним.

У сезони славља

— Где си се тако удесио Миле!
— Море, био сам на слави код једног свог пријатеља који је »о слави био на путу«.

Измешај друже

Покојни Војновић-Пеликан, сликар и новинар, био је одличан и весео друг. Зато су га водили на све новинарске конгресе и он је свуда осветлио образ. Увек весео и разговоран, нимало пристрасан и котеријаш он је уносио једну веселу ноту у цео конгрес а нарочито је био симпатичан на заједничким ручковима.

Пре једно осамнаест година био конгрес у Скопљу а одатле је прављен излет на Охридско језеро. Пеликан остао без пара па се »пришпендовао« уз покојног Владу Ристовића који га је много волео и свуда водио. У једном охридском хотелу Пеликан пронеће пастрмке и од тада је само то јео. И то са мајонезом. Влада плаћао цехове сваки дан а рачун никад мањи од двеста динара. Дојади му то плаћње и он једно јутро рече:

— Шта си запуцао са том рибом?

Пеликан направи шеретско лице и рече:

— Казао ми лекар да држим дијету. Боле ме бубрези... — И опет настави да једе рибу. Пошто су они остали неколико дана Влада скоро остаде без пара и рече Пеликану:

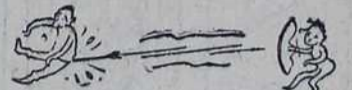
— Ако хоћеш да останемо још који дан, а ти промешај и прошарај ту твоју дијету. Пробај са јанијом и чорбом. И то је лако јело...

Пеликан се насмеја и рече:

— Побро не брини. Престала је дијета. Израдио сам један пејзаж са језера и продао за тријес банке. Сад ја плаћам а сутра ћемо по пасуљу обојица.

Београдске вести

Моме тасту Рајку из Иванче. Твоја кћи Ранђија и ја провели смо прво тромесече у браку не може бити боље. Било је и месо и сласно. Али сада су нас се резерве Ранђиног мизаса много истабиле. Па кад си нам ономад јавио да ћеш доћи — мојој радости није било краја. Ја ћу лично изаћи на станицу да те дочекам, пошто је Ранђа стално заузета часовима клавира. Али како се ја и ти још лично не познајемо то ће најбоље бити да као знак распознавања држиш испод мишке уз белу торбу на леђима пар добрих ћурана или једно осредње свињче. Поздравља те и нестрпљиво очекује твој зет Јоца Трбушић виши инспектор Министарства. оvd.

Централа за кучиће

Нису то никакве паре за наше снобове и набобе, 2000 дин. годишње таксе за њихове кучиће Пепице, Декице, Лилике... Госпа Жужи (иначе по крштеници Милева Ристивојевић) бесна је на комшиницу Пелагију, што јој на врата прикачила песму која почиње са:

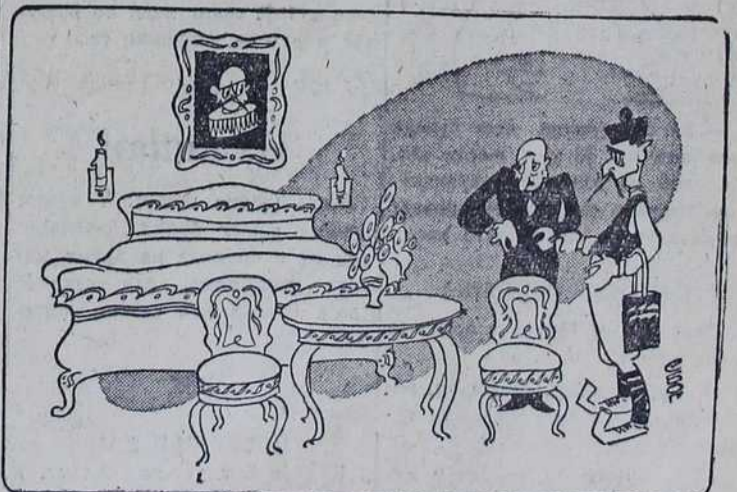
»Место бриге за кучиће
»Сад да чуваш унучиће.

А зловна Пелагија ни у ферштец, што госпа Жужи већ 15 година је стално у тридесетој години возраста... а њен Станојло то исто секундира.

Сазнајемо да централа са кучиће приређује велики костимирани бал за зимску помоћ за луксузне кучиће. Чист приход употребити се за набавку бифтека и других крканлука за сироте пудлице, како би се тиме и њихове газде мало растеретиле од те бриге.

Београд је од увек био племенит за хуманост, па ће надамо се и ову кучећу хуманост свесрдно помоћи, као што и увек свесрдно помаже све што је отмено.

МОДЕРНА ВРЕМЕНА

— Знате, овај намештај је у стилу Луја XV и мислим да ће вам се допасти.

— Лепо је све, само ми се чини да су столице превише високе, имате ли за једну нумеру мање — на пример Луја XIV!

У МРАЧНОЈ ЦУНГЛИ

— Ох, извините по хиљаду пута, ја сам вас у мраку заменио са зебром...!

— Знате ваљда, да је прошле ноћи пао с дрвета... па се сада осигурао!

Послушност

— Мој лекар ми је преписао једну куру у бањи на хиљаду метара висине, а овде је само 997 метара изнад морске површине.

Добар адвокат

— Ви сте тужили свог суседа зато што вас је ујео његов пас. Па како се завршила парница?
— Изгубио сам. Његов адвокат је доказао да сам ја ујео пса.

ПАНТИНА ОБЕЋАЊА

Разболео се Панта и осећа се врло рђаво.
— Персо, душо, стење он, видећеш да нећу доживети сутрашњи дан.
— Е, мој Панта, одговара жена, увек ти тако нешто измишљаш. Зар ми ниси прошле године обећао да ћеш ми купити нове минђуше — па ништа није било.

Породични живот

Госпођа Јела је удова и има двоје деце. Г. Ђока је удовац и има троје деце. Упознали су се, заљубили и узели. Наравно, да су опет имали деце. Кад се г. Ђока једном враћао кући, издалека чује вику и плач. Уплашен дотрча и упита жену шта се догодило.

— Ама ништа, одговори г-ђа Јела, моја и твоја деца бију се с нашом децом.

ДУХ

Један приглуп младић оде сесоском свештенику и рече му, веома преплашен, да је јуче видео једног духа.

— А где и када си га то видео? упита га свештеник.

— Прошле ноћи, одговори пласљиви младић, био сам поред цркве и горе према зиду опазно сам духа.

— А у ком облику се он појавио? упита свештеник.

— Појавио се у облику једног великог магарца.

— Иди ти, благо мени, лепо кући и никоме ништа не причај о овоме, одговори свештеник. Ти си, се, брајко мој, уплашио од своје сопствене сенке.

НИЈЕ НИШТА ПЛАТИЛА

Мој комшија слави рођендан те се цео комшилук искупи код њега. Питамо га шта му је жељич купила а он нам показа 100 пигарета.

— Охо, зачудисмо се ми. А где је госпођа купила цигарете. Сигурно на „црној берзи“?

Комшија таман хтео нешто да каже кад га комшиница прекиде и објасни нам:

— Нисам платила ни пет пара.
— Кзко?
— Е, лепо. Узимала сам из његове кутије свког дана по једну, две и ето — накупило се...!

Излишан

Жена (своме мужу): У првим данима нашег брака, изненађивао си с времена на време мањим поклонима, али сада је твоја пажња већ сасвим ишчезла.

ПОСЛЕДЊИ ДАН

Кад је Бог успрљавао Адама, и почео да му вади једно ребро да му прави жену па рече: Спавај мој јадни Адаме јер ово ти је последњи сан који мирно спаваш.

ГДЕ НЕСРЕЋЕ ТУ И СРЕЋЕ ИМА

Пошао је на пут, у једну малу варошицу у провинцији, код мога кума Раке. Звао ме толико пута у госте али ко ће оставити Београд. Међутим, сада је поланка интересантнија од Београда и сваки Београђанин вади из нотеса старе адресе рођака и познаника у провинцији, па жури да их изненади. Ја, за пакост, немам рођака али се сетих Раке. Рекох сам себи: Вала, упашћу му у кућу и до пролећа не излазим. Као рчак. А знам да је он добростојећи. А био сам сасвим утањео. Распродао сам све што је неко хтео да купи и сада сам у цепу имао свега три стотине динара. Са том големом сумом кретох у посету код мога кума Раке. Нећу да опишем како је изгледало ово путовање. То данас сви добро знају који имају срећу да некуд крену на пут.

Најзад стигох у Л. Лепо месташце, свет урањен и расположен. Кафане пуне. У неким свира музика. У свима топле пећи. Има свет дрва, па му је лако. Ја, пре-

во са станице, кретох да тражим кум-Раку. Сви га знају добро али нико не зна тачно да ми каже шта је са њиме. Док једни веле да је отишао на имање, други кажу да је отишао у Београд. Најзад ме један дечко одведе његовој кући. Лепа, богата кућа. Около мала баштица. Уђем ја.

— Добар дан — ослови ме једна баба у кујни и то не много љубазно. Шта оћете?

— Ја сам Паја Павловић из Београда, кум газда Раке па свратих да се видимо — отпочех унапред беседу, али ме баба прекиде:

— Знам ве у главу, гладнице. Сад ви је добар и Рака и наш варош а пре ни врата да ни отворите...

— Пардон! Ја нисам гладница, ја сам професор — почех ја да се претстављам и да је умирујем, али она разјарила вилице:

— Немо да се ту пренамажеш. Знаш за ти фицови. Оћеш да се фуњаш у кућу па те после не може истерамо. Имали смо ми већ такве Београђане.

Ау, ала ме ова чита у главу... — помислих ја и све чекам да се Рака однекуд појави и спасе ме од ове невоље, ал' баба сикће даље:

— Иди код Крлета у кафану па чекај Раку а у кућу нећу да те видим! Може нешто да нестане па после ја од газда Раку да гутам ватру. Прошли пут она вајна госпођа здипи пуну канту с мас а овамо дошла у бунду!..

Изађох на улици. Видим није вајде говорити. Реших се да одем код тога Крлета у кафану. Распитах се где је та кафана и одмах ми показаше. На срећу то је у близини, баш преко пута Раке. Седох за један сто код прозора, поручих ракију и стадох да вребам када ће наићи Рака. Али, за пакост, смрче се. Сати су пролазили, дође време и вечери а Раке нема па нема.

Поче ме хватати дремка, и ја устадох да кибицујем билијар. Двојица играју карамбола да све пршти. Неки стари билијар, изанђао, па се лопте котрљају са грмљавином. Надари ми ђаво да покажем своје знање и почех давати савете час једноме час дру-

гоме. У томе се и игра заврши. Онај, што је победио, окрете се мени:

Оћете ли господине да одиграте с мене. Видим да сте неки маргер па оћу да се учим од мајстори...

Бранио сам се и ногама и рукама али онај навали па не попушта.

Што да не одиграмо једну? — помислих. Иначе морам да чекам Раку а дуго ми време.

Почесмо. Када сам кибицовао, изгледало ми да је то врло лако и да овај игра слабо али када ја почех да играм, истадоше муке. Онај већ направио десетак карамбола а ја ниједан. Одвикла рука — а и билијар не ваља. Најзад ми се лопте скупише у углу и ја направих осам комада. Овај ме успех опи и ја се наместих да одиграм тежак штос.

Крр и так се зари, скоро цео, у чоју.

Када то видех, ноге ми се отсекосе. У цепу ми остало свега сто динара а чоја, макар и похабана, кошта неколико хиљада динара. Дотрча и газда и већ је био разјарио вилице да се раздере, када виде испод исцепане чоје једно парче хартије.

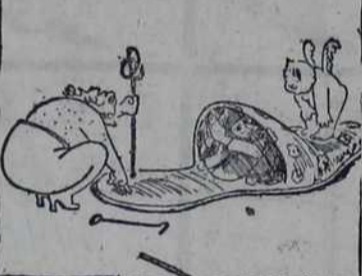
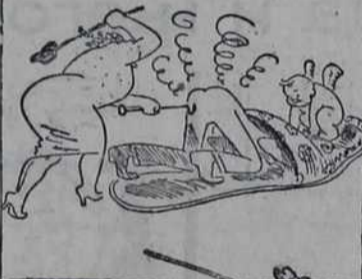
— Ево је — ускликну радосно и сасвим разгрну чоју. Ете ди гу је бутнуо — рече газдарица и победоносно извади једно парче зелене хартије.

Ја се окуражих и упитах газду: — А шта је то?

— Ете шта је! Имао сам келера који ми за инат украо уговор за ову кафану и газда тео већ да ме избаци кад ете ти нађе ту цедуљку. Баш ти фала! Шта пијеш!..

У томе се врата отворише и уђе Рака. Као да ме сунце огрва. Изљубисмо се ко браћа рођена и он ме поведе кући. Баба ме дочека намргођено. Сада сам у благостању и сигурности и већ сам заборавио на онај црни дан када сам дошао у Л. Крле кафеџија је мој најбољи пријатељ и ја по цео дан играм билијара и то бесплатно. Тако сам и ја увидео да је тачна народна пословица да у несрећи увек има и среће.

Остварен сан

Познаје га

Марко се вози у Београд. Маркова жена му спрема за пут боцу вина.

— Обећај ми да нећеш пити пре Смедерева!
— Обећавам!
— Верујем ти, Марко!
Воз полази.

Марко још једном домахује жени, која га је испратила на перон. Онда се окреће и узима боцу с вином, одмотава папир у којем је била умотана боца.

Али из папира испале цедуљке. На њој је нешто написано, рукописом његова жене. И Марко чита:

— Марко, Марко! Шта си ми обећао пре пет минута? Где си ти, а гед је чак Смедерево!

Како **терши** замисља...
НАРОДНУ ПОСЛОВИЦУ: »ДИРНУТ У ЉУДСКУ ЖИЦУ«

ЗАВЕЛИКУ И МАЛУ

Детектив
у ресторану

— Jeste ли променили персонал! На тањиру примећујем нове отиске прстију.

— Ето, ово је најновији модел глобуса, господине! Овај можете сами исцртати.

— Дали ће и теби бити веран!
— Баш је хтео да ми се закуне, када му паде поглед на неку блондинку, која је носила један велики пакет са цигаретама.

За ли знајте?

ПИТАЊЕ: Ко се радује што се снег отопио?

ОДГОВОР: Кулучари чији број није изашао.

ПИТАЊЕ: А коме је криво?

ОДГОВОР: Кулучарима који су већ откулучили.

ПИТАЊЕ: Шта би жене највише волеле?

ОДГОВОР: Да се укине централа за текстил, а да се оснује централа за моду и модна саветовања.

ПИТАЊЕ: Шта би мушкарци највише волели?

ОДГОВОР: Да се оснује нека централа која ће да ограничи употребу женског језика.

ПИТАЊЕ: Раније су људи у новинама најпре читали огласе, а шта читају сада?

ОДГОВОР: Саопштење Дири-са и осталих централа.

ПИТАЊЕ: Зашто се све мање виђају пијани људи по улицама?

ОДГОВОР: Зато што се од воде човек не може да опије.

САСВИМ РАЗУМЉИВО

Учитељ: Ко је био Св. Сава?

Ђак: Министар просвете у старо време.

ПЕРИЦА СЕ СМЕЈЕ ЗА ВРЕМЕ ЧАСА

— Је ли, Периче, зашто си се малочас насмејао док сам ја предавао?

— Помислио сам на нешто, молим господине.

— Запамти једном за свагда да се на моме часу не сме ни на шта мислити!

Строга дијета

Лука Ђеловић бивши банкар и потоњи универзитетски добротвор почео је у старости да побољшава и лекари му одредише строгу дијету: поврће са мало путера, двопек и воће, како за ручак тако и за вечеру. После дугих разговора са лекарима о својој болести он им је обећао да ће их у свему слушати. Није само обећао него и чврсто решио да уредно једе прописану дијету. И сваког дана после ручка и печере, после чорбе и печења, капама и ђувеча, мусаке и подварка и тако неких влакшике јепна тражио је он од своје куварнице:

— Е, а сада Марија донеси само још и ону моју дијету!

Тешко дужност

— Шта је Мико што си се ти тако забринуо?

— Како да не би. Био сам код лекара и он ми саветовао да после сваког чокања ракије поједем по једну јабуку.

— Па зар је то тако страшно?
— Како да није — кад је моја обична мера четрдесет чокања дневно.

Штамперица гветиха

1) Продаје се салата (палата).
2) После ручка легао је на кофу (софу).

У редакцији

У собу улази један осредњи човек са исписаним парчетом хартијце у руци и пажљиво прилази столу уредника и рече:

— Дobar дан! Ево, донео сам један добар хумор. Изволте!

Уредник заваљен удобно у наслоњачи, узе и процеди:

— Дајте да видим!

Пошто прочита текст викну љутио на оног човека који се прaviо да је тобоже изненађен:

— Каква дрскост! Ово не може да се штампа!

— Али, господине, ја мислим да је виц успео!

— Па наравно да је успео, кр-тене, то сам ја писао!.

Мудре народне изреке

— Не узимај поземицу ако нема изгледа да ћеш моћи двоструко да вратиш.

— Лако је спором утећи, а ћелаву главу обријати.

— Зар од магарице може друго да се одреби но магарац?

— Сваки онај који се није родио није био преварен на овоме свету.

— Љубав за грех не мари.
— Тешко купцу чекајући да ђаво однесе душу продавцу.

Савремена дејте

Мали Јова је први пут видео дугу па пита оца:

Тата: Јели оно реклама неког богатог трговца или за биоскоп?

ЧУДАН БЛАГАЈНИК

— Зашто сте отпустили свог благајника?

— Зато што је неспособан, а поред тога за све способан.

РАСЕЈАНИ ПРОФЕСОР

Пештар: — Али господине професоре, терба да ставите адресу да се зна коме пишете.

Професор: — А што мора сваки магарац да зна коме ја пи-

ОЧЕВ САВЕТ

Отац даје добре савете својем најстаријем сину који полази на пут: „Сине, када ти знаш, шта хоћеш — а хоћеш, само оно што знаш — значеш шта хоћеш и шта знаш.. тада ћеш бити свој човек“.

ВЕЛИКИ РЕЧНИК МАЛОГ ПЕРИЦЕ

БАТИРАТИ — добити батине
ВАРИЈАЦИЈА — превара.

ВОЛОНТЕР — онај који тера волове.

ГРИЗЕТА — жена која воли да гризе.

ЖЕНИРАТИ — дирати жене.
КОЗЕР — чувар коза.

МОРАЛНО — оно што се мора.
ПОКРОВИТЕЉСТВО — јорган.

САНАЦИЈА — сневање
СПИРИТУЕЛНО — нешто што мирише на шпиритус.

Сирото псето

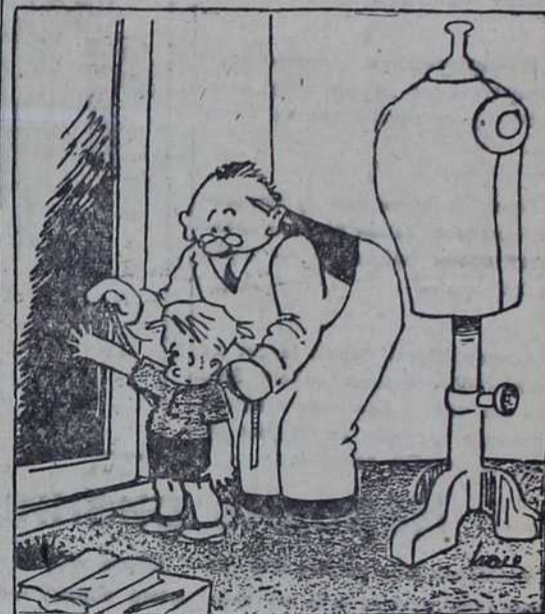

— На кога је ваша жена онолико синоћ викала! Чак смо и ми доле чули.

— На нашег пса.

— Сирото псето! Чули смо како му каже: »Не дам ти више кључ од куће!«

МЕЊА МОДУ

— Можете сасвим мирно вату с рамена да скинете и да је преместите на тур!

Један Шкотланђанин другоме

— Јуче је дошло писмо за мога сина из Аустралије. Нисам чуо о њему има већ 20 година.

— Па шта пише!

— Незнам, писмо је било са доплатом па сам га послао натраг.

АМАТЕР ...

Биби: Није лако бити кућевла-
сник, а још теже је лепо живети
са кираџијама. Зато немојте да
се једите, нисте изузетак.

Џонки: Не помаже ти што се
пренемажеш и причаш да си до-
бра срца када сви знамо да да-
јеш паре под зеленашки интерес.

Ратку: Имаш лепу пензију и две
три кућице зато ћути и кажи:
хвала Богу!

С. Т. Неготин: Ми се не меша-
мо у ситна љубавна разочарења
а поред тога Ваша песма има све-
га осим хумора и ритма.

Тасици: «Прасе» је дечији ласт.
Деци се може опростити када
рђаво цртају али не и зрелом чо-
веку. Ако Вам ово није јасно, он-
да знајте да ће ваше карикатуре
изаћи на светог Живка.

Мићи — Шабац: Лепо је напи-
сано али је много масно, зато је
одлетело у корпу.

Универзитетском професору:
Гимнастика на две столице је о-
пасна јер се лако седне на — па-
тос.

Ђоки: Твоји вицeви су болесни
од склерозе. Таман да их отштам-
памо а они умреше у — корпи
за хартију.

Доктор Жики: Народ је сит до
гуше својих бивших вођа. Зато
сви они седе у Београду и не ми-
чу нигде. Удружи се са још не-
ким, па играјте таблица.

Пошто сада зима одмиче даме
се већ брину за пролећну тоа-
лету, на ми се обраћају са пи-
тањима на која не могу поједи-
начно одговарати. Зато у овом
броју одговарам свима дамама:

Овога пролећа носите се еспа-
дриле од филца за које треба
употребити старе шешире. Ха-
љине ће се носити без рукава,
а сукње још краће. Крој је спо-
редан, а исто тако и боја али
се мора гледати да лице буде
изнутра а постава споља. Налич-
је је у моди и за костиме и
пролећне мантиле. Чарапе уопш-
те нису у моди и од априла се
не носе.

АГНЕСИ: Агнеп је јагње, а
ли Ви не изгледа да сте јагње,
јер кад изгубите на ремију, љу-
ти сте као змија, и тешко Ва-
шем мужу код куће.

ЛУЛИ: Ту је тешко дати са-
вета, јер ви из вишег сталежа
имате менталитет и навике које
обични смртни не разумеју.

ЧИТАОЦУ ИЗ ПАНЧЕВА: У
погледу коивоја ја се много не
разумем али како чујем то је да-
нас врло несигурно.

БЕЛКИ: Направи добар ђувек
и спреми добро вино па позови
тог непослушка. Буди сигурна
да ће лећи на руду.

БРАНИ — УЖИЦЕ: Сада је
важнији трбух од тена. Зато
гледај у шерпу а тен ће се по-
правити лако.

Матуранту — Параћин: Када
ти је љубав највећа брига онда
синусна и косинусна теорема не
може ући у главу. Љубав и ма-
тематика никад не иду заједно.

Радио — Кладово: Пустити
мужа самог у Београд, то је и-
сто као пустити живу јесетру у
Дунав. Загњури се и умакне...

Народна ризница

Фаталност није у томе што гре-
симо већ у томе што не види-
мо.

Велика је мудрост у томе шта
треба рећи али је још већа —
шта треба прећутати.

Човек обично своје кривице
претура на другога; али он зато
и туђе врлине претура на себе.

Људи обично вичу на неправ-
ду али се у много прилика с њом
радо послуже.

Образ није бела марама да се
може опрати кад год се укаља.

Мали људи мисле како су ве-
лики, а велики: како су мали.

Ненаситост је болест. Што је
више храниш она је све гладнија.

Има људи који имају титула, а
немају заслуга, а има их који
имају заслуга, а немају титула.

Девојка је што и нежна, бела
свила: њу и најмања мрљница на-
радо послуже.

— Хај, госпоћице — чувајте ча-
панел!

Моћ навине

Учитељ љубећи вереницу: А
сада хемо, срце моје, да пово-
вимо!

ИСТРЧАО СЕ

Госпођа: Знате ли, г. Симићу,
ко вам је врло сличан?
Симић: Ко?
Госпођа: Господин Живић.
Симић: Ох, тај мајмун!

Личне вест и

ВЕРИДБЕ

— Наша кћи Лела, доктор фи-
лозофије и г. Милојко железни-
чар, верени испитани. Честита-
ња код нас, Беба и Мика Микић,
директор банке.
— Инжињер Џими Буквић, ве-
рио се са госпођицом Радојком
из Сланаца. Честитања код вере-
нице на селу. Одело обично.

Нека само узме

Једна дама из високог друш-
тва скупља прилоге за неке до-
бротворне сврхе и обраћа се
једном богаташу, који је по-
знат са свога тврдичлука.

— Дао бих вам али немам! —
одговара јој богаташ без за-
зора.

— Онда узмите од овога што
сам прикупила!... узвикну госпо-
ђа. — Ја то иначе скупљам за
оне који немају, као ви!...

МАРК ТВЕН КАО УДВАРАЧ

Марк Твен водио је једанпут
једну младу жену у ресторацију
на ручак.

— Како сте ви чудесно лепи,
рече јој Твен.

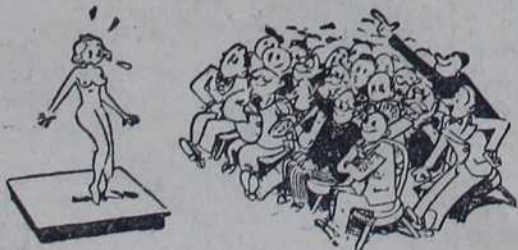
— Штета, што и ја не могу
исто рећи за вас, одговори брзо
дама, кој је била позната сво-
јом јеткошћу.

— Онда учините као ја, и ма-
ло слажите, одврати јој писац

ЧИТУЉА

— Наша мила и никад непре-
жаљена Полтронџада испусти сво-
ју племениту душу и пресели се
у вечност. Ожалошћена породи-
ца Вишесталежвинћ.
— Наше јединче и мезимец
Клопање, напрасно је преминуо.
Ожалошћени родитељи Спекулан-
тије и Шверцерка; стрине, тетке
и стричеви.

Погрешила

— Госпоћице, сликар станује један спрат више!
Овде је врло важна седница.

Код лекара

— А, како спавате!
— Ево, овако!